

Пейо Яворов
А ти умираше

Денят се раждаше сред шум, а ти сама –
а ти умираше: той в леките одежди
на доразсветната полутъма,
а ти в благоуханните надежди
на ранната си младост. Ти сама
в света, в душата ми! – умираше сразена,
от що – ? Умираше затуй, че бе родена.

Душата ми ридаеше; струна
изпъната в очакване над тебе,
ридаеше – една, –
в очакване – една! – и пак да те погребеш.
Под твоя дих изпъната струна,
душата ми ридаеше тъй сладко, чакаше тъй
странно, искаше и тебе,
искаше и себе, оброчена с тебе, мъртва да погребеш.

Денят се раждаше: за сетен път
ти виждаше деня; – не ужаса безкраен
зад образа безгрижен на денят:
деня безоблачно сияен
по неговия вековечен ред и път...
Душата ми ридаеше тъй сладко, чакаше тъй
странно, искаше и тебе,
искаше и себе, оброчена с тебе, мъртва да погребеш.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7112>]